

Kelias pažinti pasaulį

vėliau apsisprendėme, kad atidėsimė savo įsitikinimus. Azerbaidžane valgėme bene skaniausius šašlykus, Indonezijoje pirštus laižėme kas kart valgydami žuvi, o ašaroti vertė Laoso ar Tailando aštrūs prieskoniniai. Teko paragauti ir mums nežinomų vaisių (rožinių gėlių skonio džumbo, karčios kaip pelynas balzaminės kriaušės). Kartais gali pakliūti į kiek sudėtingas situacijas. Štai kad ir kinų verslininkai, pakvietę mus pietų, su pasimėgavimu kirtu jaučio skrandį. Matant tuos baltus šerelius mums teko greitai ryti arba paslapčiomis išspjauti keisto skonio gardėsius. Buvo ir daugiau nutikimų. Vis dėlto sąrašo pradžioje tikriausiai išliks turkiški saldėsiai ar burnoje tirpstantys mango vaisiai, o kava kol kas skaniausia Indonezijoje.

– Ką kelionės duoda kiekvienam jūsų asmeniškai?

Evelina: – Kasdien atsidūstame, kiek mes išmokstame. Iš sutiktų žmonių gyvenimo istorijų, netikėtų situacijų, mūsų pačių santykio dinamikos. Juk kelionėje – ir tai ne paslaptis – sudėtingiausia išbūti su kitu žmogumi. Reikėjo kelių mėnesių kampams apšlifuoti, bet užtat dabar veikiame itin darniai.

– Jūs kalnų ar lygumų žmonės?

Karolis: – Mes – ne alpinistai, bet tikrai kalnų žmonės. Dar gyvendami (studijuodami ir dirbdami) Didžiojoje Britanijoje su draugais nuolat rengdavome žygius į Škotiją ar Ežerų regioną, kuriuose išbandydavome save. Tad nenuostabu, kodėl labiausiai atsivėdavome Gruzijoje prie Kazbeko, Kirgizijoje prie Bromo ugnikalnio. Tačiau dykumos turi savo tylą ir kvapą. Karakumuose ar Gobio dykumoje gulėdami po atviru dangumi stebėjome gilų, taurų, šviesų, nesuterštą dangų.

– Koks jūsų kelionės po pasaulį tikslas? Juk veikiausiai nekeliausite visą gyvenimą? O gal?

Evelina: – Mėgstame pažinti pasaulį ir save. Keliaudamas pajunti tą nenutrūkstamą pasaulio gyvenimo grandinę. Todėl norėjosi apkeiliuoti jį vienu užmoju. Pasaulį gali pažinti labai įvairiai ir visur – vadinasi, ir namie. Juokaujame, kad ši kelionė iš tikrųjų yra kelionė namo. Kaip Paulo Coelho „Alchemike“ suprasime, kad save atrasime grįžę. Keliaudami pagyvename nedidelę dalį kitų žmonių gyvenimų. Ateiname netikėtai į jų gyvenimus, būname jų kasdienybėje ar šventėse. Begyvendami savo, išgyvename ir jų gyvenimo džiaugsmą ar trapumą. Taigi gal tai vis dėlto Gyvenimų kelionė. Dėdė prieš mums iškeliaujant palinkėjo: tebūna ši kelionė kaip mūsų gyvenimo žymė „iki jos ir po jos“. Tokie patys jau nebegrįšime.

– Gal galite papasakoti vieną kitą įsimintiną nuotyki? Tikiu, kad jų turėję būti ne vienas.

Karolis: – Dar žiemą keliaudami Turkijoje netikėtai susistabdėme greitąsias pagalbos automobilį. Medikai ne tik mus gerokai pavėžėjo, bet ir parsivežė į būstinę. Čia prasidėjo tikra puota. Vargiai

■ **Vaisiai:** įveikęs trečdalį kelionės duetas jau spėjo paragauti įvairiausių patiekalų, vaisių ir daržovių. O Tailande Evelina mėgavosi šviežių kokosų pienu.

■ **Įvairi:** Kinija keliautojus stebino gamta, keliaudami po šalį jie aplankė ir didmiesčius, ir pačius mažiausius miestelius.

veblenome turkiškai, šie nė žodžio angliškai. O juoko netrūko. Netrukus „Google“ vertyklė padėjo mums diskutuoti apie filosofiją ir religijas, ne tik apie mūsų kelionę. Mus čia pat ir apnakvindino.

Kartą policininkai buvo pasibaisėję, kad ketiname nakvoti palapinėje viename, anot jų, teroristais garsėjančiame miestelyje, tad gausiai privaišino ir pasiūlė nakvynę savo namuose, kur riešutus gliaudėme pistoleto apkaba.

– Kokie tolesni planai? Amerikos? Afrika? Dar neteko ten būti?

Karolis: – Evelina yra anksčiau keliauvusi Pietų Amerikoje (Bolivijoje, Peru, Čilėje), Meksikoje ir Af-

rikoje, tačiau šįkart laukia kitokia kelionė. Artimiausi mūsų planai – abi Amerikos, paskui bandysime keltis ir į Afriką.

– Suprantu, kad pasaulio dar neapvažiavote, bet gal iš to, kiek ir kur teko būti, galėtumėte pasakyti: geriausia savoje žemelėje? Ar vis dėlto atradote to gėrio ir kitur?

Evelina: – Juokaujame, kad namai yra ten, kur pats esi. Dabar su mumis keliauja ir mūsų namai – kuprinės. Išmoksti jaukumą sukurti visur. Kiekvienoje šalyje patyrėme tiek gėrio žmonėse, kad liksim skolingi pasauliui. Žinoma, niekas iš davusių nesitikėjo gražos, matyt, gėrį dalyti reikės grįžus.

Asmeninio archyvo nuotr.

ir drabužių, tinkančių esant minusinei temperatūrai. Todėl jie gali nakvoti

gali neatitaisomai sugadinti žmonių bendravimą, nuoširdų ir tikrą jo pažinimą.

– Keliaujate autostopu. Pasirinkote tokį keliavimo būdą, nes pigiau? Ar turėjo įtakos ir veiksnys, kad taip kur kas geriau galima pažinti vietos žmones, pamatyti svečios šalies visai kitą pusę?

Karolis: – Kaip pirštu į akį. Taip, tai kone pigiausias keliavimo būdas, nepaploninęs mūsų kišenės. Mašina iš dalies yra kaip ir žmogaus namai. Jei jis sutiko pakviesti jus į savo saloną, dažniausiai paspasakos ir apie savo šalį. Kartais net nuveš į įdomesnę vietą, pavaišins ar net pakvies į svečius.

– Nebaisu taip keliauti dviese?

Evelina: – Bijai vilko, neik į mišką. Baisu daug kas, jei leidi vaizduotei išsišėlti ir kurti filmo vertus scenarijus. Pasaulis turi šviesiąją ir tamsiąją puses. Verta pasitikėti ir tikėti, kad šviesioji dalis gerokai nustelbia tamsiąją.

– Ar noriai kitose šalyse žmonės sustoja ir paveža keliautojus, jei lygintume su Lietuva?

Karolis: – Kai kurios šalys puikiai žino, ką reiškia pakeltas nykštys. Lenkijoje, Turkijoje, Gruzijoje, Tailande ar Indonezijoje jokių nesusipratimų nekilo, žmonės stodavo labai noriai. Kitose šalyse žmonės į mus žvelgdavo kaip į ką tik nusileidusius ateivius. Pavyzdžiui, Kinijoje, regis, stodavo itin mielai

ir greitai, tačiau niekaip nesuprasdavome, kodėl kratėmės jų draugiškos idėjos pavežti mus iki autobusų stoties. Kitiems sustojusiems reikdavo jų vietos kalba pasakyti stebuklingą posakį „pinigų nėra“. Auksinis posakis, po kurio išsisprensdžia visi klausimai.

– Ar pasitaikė atveju, kai iš jūsų buvo prašoma atlygio?

Karolis: – Keletą kartų buvo nesusipratimų, kai žmonės staiga nutarė, kad jiems vis dėlto norisi paimti mokestį. Maloniai padėkojome ir paprašėme sustoti.

– Kur dažniausiai nakvojate? Kokios buvo pačios netikėčiausios nakvynės vietos? Ar prašotės pas žmones į svečius? O gal svetur, susipažinę su užsieniečiais, jie iškart patys labai noriai priima?

Evelina: – Susikaupė rinkinukas įvairiausių vietų, kuriose statydavome palapines: dykumose ar kalnuose, pajūriuose ar olose, statybų aikštelėse ar net po tiltu, ant sniego ar ant įkaitusios žemės. Kai kuriose šalyse rasdavome netikėtų pašūrių kalnuose ar prie kelių. Tačiau labai dažnai, ypač musulmoniškuose kraštuose, būdavome kviečiamie namo pas vietinius.

– O maistas – juk veikiausiai prisiragavote įvairiausių dalykų? Ar galite pasidalyti išpuodžiais apie jį?

Evelina: – Prieš kelionę abu buvome linkę nevalgyti mėsos, tačiau